

Zbigniew Głodziński
Redakcja Liter. i Report.

147
Dnia 14.XII.1980 r.
Godz. 16.05 - 17.30

W I E R S Z E
=====

x
x x

Osypują się ze mnie
cienie twych rzęs

obłoki idą od pochodni brzóz
jarzy się wilczy strach
wikingowie stawiają
chłodne lustra jesieni

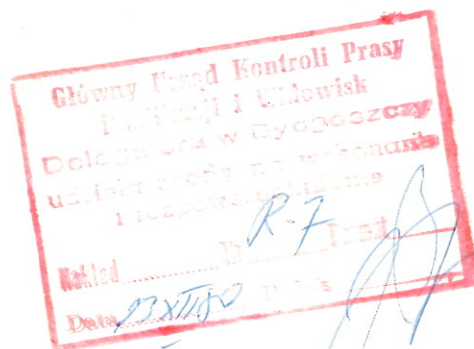
I kiedy nie słyszysz pośpiechu żagli
tak pewna że snu twego nie przerośnie płomień
ja płynę podstępnie ubrany w aksamit
z modlitwą drapieżną do ptaków pogody

już wieczór i brzegi
od krwi do krwi oblizują się słońcem;
to w ogromnych lustrach
wargi wichru sine
podszeptują imiona gdy po lasy znaczeń
układam się z echem o szklaną górę

zaplątują się żagle
w twój sen
w długą noc
ustawioną w czworoboku deszczu

gdy budzisz się oczy twoje
pochmurne
okrążają niepokój morza

wracasz gdzie zgliszczą ostrokołów
pozuja drzewom do legend

x x x

Ulepię ze śniegu parę gwiazd

wiatr da im serca

aby mogły umrzeć w locie

nie dotykaj ptaków

nie nazywaj gwiazd

nie rozczesuj lustrem płomieni

Powiążę kilka strun:

dokąd wspina się noc i muzyka?

i po co przelot twoich włosów

przez labirynt kochania

Jakie ściany listami rozjaśnisz

ile okien przemilczy

mroźny kwiat?

Nie podnoś z ziemi nawet iskry

oszałałej gwiazdy

- - - - -

Zbigniew Głodziński

x   x   x

Przed tobą
kabała szkarłatna okien
jarzębiny-cyganki
układają słońca

Idzie zły taniec przez zwierciadła
nasze cienie zaprzęga
kładzie się po nich trwoga
na wysokiej ścianie

ktoś tu niesie przez pola
potłuszczone księżyce
ludzkie skrzydła z ołowiu
kroplę krwi
do pierścionka

Nietoperze związują wartki czerwiec
i nie wiesz gdzie jest próchno
a gdzie płomień
Z tamtych zwierciadeł uszło wino
i nawet echo naszych ślubów
nie spełnia się
nawet mgła
nie nadchodzi

WIEŻOWIEC

Mówiła:

moja miłość
niech się przyjmie
w gałązkach twoich palców
twoja pierś spłynie
słońcem moich włosów
twój uśmiech
lotem szczęśliwego ptaka
okraży moją nagość

On mieszkał na dole
pluł na niebo
każda butelka miała swój księżyc

/gdzieś w szyby pukają kiście jabłoni
wioliny gałązek otwierają
dzwonki gwiazd/

Myślał:

ta dziwka z windy
dołoży mi jutro nieco grosza
za trochę szczęścia

ale jutro
uderzył pięścią w szybę
krew była taka jak wszystkie
trysnęła na but na podłogę
siedział i patrzył
twarz powoli wrastała mu w ścianę

przez dziurę w oknie sączyła się noc
zły sen przymierzał
zniszczone firanki

H O T E L

Tu wszystko było zamienione w słuch

okna słuchały deszczu
kominy wiatru
piece ognia

Słuchałem śpiewu mieszczki
sprzed kilku stuleci
Widziałem
falującą pierś
rubinowy uśmiech
modliłem się o jedną chwilę
piętnastego wieku

Tylko mnie nikt nie słyszał
byłem powietrzem
garstką popiołu
kroplą deszczu

Wieczorem gasnąca pieśń
przechodziła w płacz

zakrywałem oczy
przed płaczem
i uszy
przed skomłeniem ciszy

- - - - -

PRZEBUDZENIE WIKINGA

Kiedy śniegi otworzy prześpiew hardych imion
sen mieczy wspartych o wezglowie burzy
ciszę odepchniesz z niewidzialnych łodzi
morze ukryte przed litością słońca
zagwią podejdziesz dźwiękiem krwawej struny

i wiatr pochyli cię do tamtych brzegów
do białych kobiet w ostrokołach śmiechu

Posiejesz wzgardę dla oraczy ziemi
w strzały pierzaste pozamieniasz zboże
Gdy skald przyśpieszy tętno gwiazd
brzegi do nieba spłyną trwogą

Twoja będzie ta sława
kiedy jak ptak wyklęty przez pogodę
ogrzejesz skrzydła w popieliskach mgły
i może spłoniesz

Zbigniew Głodziński

x x x

Może jest jeszcze miasto w którym czekasz

przypatrujesz się

dzień jest szary wyściskały do kamienice

daleki zegar po chmurze się toczy

dziwisz się

że dźwięk stygnie

choć przepaść cała w strunach

Tak mrok oblatuje wielkimi oknami

ściany twojego domu

lecz jeszcze cię widzę:

świat nasz źle oszklony

idą góry do siebie

przecinają żyły

Może horyzont trafiony błyskawicą

drży w twoich powiekach

choć z gór płyną rzeki chłodu

wciąż martwe masz usta

w oknach wyobraźni